

kulutatse. Temma, meie Õnnisteggia, ello waimo, ehk olgo kül Teie ja minnoga, kus meie ellame ja ligume, ja tehko meid ellawaks meie mõtlemisest, meie teggemisest: wata, siis meie ellame. Agga ilma selleta olleme surnud, ehk meie kül ellame ja ligume, ja moistusse tundminne ja keik tarkus on meie kā.

Se „õppetus, kuida neile peab appi tõtma, kes nenda häädasse sattunud, et, kui warmalt abbi ei sa, surma luggu käes,” ja mis Teie minno luggemiste járrelist leiate, on Sure Tohtre kehto väljaantud, ja temma kässö peale, seia trükkli pandud. Wõtke sedda heaks ning kassuks. Tehke, ni kui agga tarvis, wibimata nenda, kui on õppetud. Sate siis ehk mirmiele armo aega pitkendama, agga isseenestele head rõmo kätte sama, siin ning teises ellus.

Karl Maddis Henning,
Peetri Õppetaja.

Waimoslik fôrkus Jummasa witsa al,
agga párrast andeks antud.

Wägga õnnis on se mees, kes keit Issanda nimmel wõttab tehja; agga raske ašsi on, ühhe ainsa páwagi Issandas ellada, Issandas keik tehja. Ja ommeti ei peaks riistlinnimenne, ja isseärranis ommas keigeülemattes teggemistes ei jal kät töle pannema, muud kui olgo tunnistus ta suddames, et ei olle lihha ja verrega nou petud, egga omma tahtmisi pütud, waid et aina Jummasa õigus ning Temma tödbe on ta mõtte, ja et temma selle Waimoga nou piddanud, kes keige töe siisse juhhatab. Agga olgo kül ehk nenda tehtud, päljuks siiski meie nou ning meie tahtminne meist mahha jääb? Pissut kül; ja watame ikka agga otsego wassako silmaga Issanda peale, ja parremat leilame isseenese ja omma sowimiste peale kaimast. Ja külal Jummasa Waim meile näitab, et nenda, kui meie ennast Temma karrisatmisest alla agga anname. Agga andis Temma meile nähha, oh siis tunnistagem, kahhetsegem ning passugem andeks ommad sünd, et nenda meie jõledus saaks tarkuseks. Ehk Issand teeb siis ommast armust meile wahhest nenda kā, kui Temma ühhe note kallenvi-